

ਮਾਨਯੋਗ ਐਮ. ਐਸ. ਲਿਬਰਹਾਨ ਅਤੇ ਐਸ. ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ, ਜੇ. ਜੇ.

ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਚੀਮਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਦਿ.-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕੰਟ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 12953.

3 ਮਾਰਚ 1993

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950—ਆਰਟ. 14— ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟਸ) ਰੁਲਜ਼, 1940— ਨਿਯਮ 7 — ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ —ਮੈਡੀਕਲ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਗੁਆ ਦੇਵੇਗਾ—ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈਲਥ ਸੇਵਾਵਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੀ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਸਰਕਾਰ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਰਹੀ ਹੈ-ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ 1940 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਇਨਕਾਰ ਗੈਰ-ਵਾਰੰਟੀ ਹੈ- ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਚੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਦਦਨਜ਼ਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 7— ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਲਾਜ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਿਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਤੱਕ 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਫੰਡ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

PER MS ਲਿਬਰਹਾਨ, ਜੇ.

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ) ਰੁਲਜ਼, 1940 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਮੈਡੀਕਲ ਇਲਾਜ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਜਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਰਿਆਇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਕੋਲ ਰਾਜ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 7 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ. ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਕੀਮ ਮੁਫਤ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ. ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਲਾਜ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਟੱਟ ਟੇਬਲ ਸਿੱਟਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਸਫਰ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਅਟੈਂਡੈਂਟ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚੇ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(ਪੈਰਾ ਜੀ)

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰਾਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੁ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮਹਿਜ਼ ਡੋਲੇ ਨਹੀਂ

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 9)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਜ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਰਚਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦਾ, ਸਫ਼ਰ ਕਰਨ, ਬੈਠਣ, ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾਦਾਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਜਬ ਖਰਚੇ ਦਾ।

(ਪਰਾ 11)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ, ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰ ਖੁਦ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 11)

ਪੀਆਰਐਸਐਸ ਗਰੇਵਾਲ, ਜੇ.

ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹੈਲਥ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਵਜੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ 104,546.01 ਪੈਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸਵੀਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ। ਜੋ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਆਈਟਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਪੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਿਰਫ ਹੋਸਪੀਟਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਹੈ। - ਬਿਲ*5 ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ। 61,242 ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਉਹ of ਸੇਵਾਦਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭਾਰਤ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਯਾਤਰਾ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪਰਾ 14)

ਨੋ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ (ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ) ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਪਤਨੀ, ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ, ਅਪਰਾਧਕ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 17)

ਠੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ 13 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। 61,242 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਵੀ. ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਬਾਰੇ ਲਗਭਗ 11 ਸਾਲ ਭਾਵ 15 ਮਈ, 1991 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਰਾਜ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਆਦ. ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਪਰਾ 18)

ਐਮ. ਐਸ. ਲਿਬਰਹਾਨ ਜੇ.

(1) ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਸਟੇਟ ਪੋਫਿਜ਼ਪੰਜਾਬੀਜਾਣੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਮ ਨਿਆਂਇਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ. 1980, ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਟਰ-ਸੈਲੂਲਰ ਟਿਊਮਰ (ਕ੍ਰੋਮਫੋਬ ਐਡੀਨੋਮਾ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਯੂਐਸਏ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਬੀਵੀ ਬੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਵਿੱਤ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਡਾ. EM ਹਾਊਸਪੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਖਭਾਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ 10 ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ- ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਲਾਜ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ।' (ਅਨੈਕਸਰ P-17 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਅਟੈਡੈਂਟ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਫ਼ਾਇਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਤੱਥ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹਵਾਈ ਟਿਕਟਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ, ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਥਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) ਸਿਰਫ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਡੈਂਟ) ਨਿਯਮ, 1940 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਠਿਨਾਈ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤਿਅੰਤ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 15 ਮਈ, 1991 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ/ਬਿੱਲਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 11 ਅਗਸਤ, 1980 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ, ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ ਦੇ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਐਡਵਾਂਸ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ।

(3) ਸੰਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕੁਸ਼ਲਤਾ, ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਉਚਿਤ ਰਵੱਈਆ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣਾ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਚਿੰਤਾ-ਮੁਕਤ ਆਦਿ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਸ਼ਲ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਜੋ ਕਿ ਤੰਦਰੁਸਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਨਿਰੋਲ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਸਟੇਟ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇੱਕ ਸਟੈਚੂਟੋਰਵ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਟੈਚੂਟੋਰਵ ਸਟੇਟਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਐਕਟ, ਸਟੈਚੂਟੋਰਵ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਯਮਾਂ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਭਰਦੇ ਹਨ,

(4) ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੰਮਕਾਜੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ

ਦੁਆਰਾ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਡਾਕਟਰੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਰਥਿਕ ਲੋੜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

(5) ਉਪਰੋਕਤ ਸੁਣਨਯੋਗ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਸ) ਨਿਯਮ ਕਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। 1940 ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਰੀ-ਇੰਬਰਸੀਨੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਵਿਆਪਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਆਇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਬਾਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਰਾਜ ਕੋਲ ਛੱਡੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(6) ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਕੀਮ ਮੁਫਤ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਲਾਜ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੈੱਡ-ਵਾਰਟਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਸਫ਼ਰ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਟੈਂਡੈਂਟ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਟੈਂਡੈਂਟ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਖਰਚਾ

ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ ਪੱਤਰ ਲਿਓ। 12874-5 HBI-74 ਰੁਪਏ 29316 ਮਿਤੀ 14 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਖਰਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ - ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਇਲਾਜ ਲਈ. ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 2.83 ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਦੇ

ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਅਣਉਪਲਬਧਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੇਵਾਦਾਰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੱਤੋਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 2.83 ਦਾ ਅਧਿਕਤਮ ਸੰਦਰਭ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। 1 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਰਾਜ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਹਸਪਤਾਲ, ਬੰਬੇ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਂਚ/ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਗਲੇ ਦੌਰਿਆਂ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(7) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 22 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਹੋਏ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, 15 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਵੇ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਲਾਜ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਜ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਲਾਜ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਾਹੀ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਦਰਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ-
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, " . ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਨਆਈਐਸ ਇਲਾਜ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। . ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਲੇਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀ ' .

(8) ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿਵਾਸੀ ਨੇ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਨੇਕਚਰ P. 17 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(9) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਇਲਾਜ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਸਰਜਨ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

(10) ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਤੱਕ ਦੇ ਤਰਫਾ ਕਿਰਾਇਆ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੇਵਾਦਾਰ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ। ਇੱਥੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼, ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(11) “ਜਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤਾਂ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰਾਜ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਲਾਜ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਰਚਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾਦਾਰ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਜਬ ਖਰਚੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੁੜ-ਇੰਬਰਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਆਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਿਮੋਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਕਾਰਕ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਖਰਚੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਖਰਚੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਲਕਿ ਆਗਿਆ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਬੇਲੋੜਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਜਦੋਂ ਇਲਾਜ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ-ਗਰੀਬ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। “ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ ‘ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਗਾੜ ਨਾਲ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਭਲਾਈ ਸਕੀਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਆਦਿ ‘ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ; ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਲਾਜ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ”। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਤੱਕ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਲਾਜ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਦੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(12) ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਰਿਆਇਤਾਂ ਜਾਂ ਰਿਆਇਤਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਜ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਲੂਕ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖਾਸ ਅਜੀਬ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਸਨ। ਰਾਜ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਸਲੂਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। .

(13) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਦਾ ਇਹ ਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ 1980 ਵਿੱਚ 15 ਮਈ, 1991 ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਥੰਮ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੌੜਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੰਮੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1991 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ 11 ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਾਵ ਸਿਰਫ ਹੋਸਪਿਟਲ ਬਿੱਲਾਂ ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਲੰਬੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਸਫ਼ਰੀ ਖਰਚਿਆਂ, ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਸਥਾਨਕ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸ. ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ- ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ।

(14) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। 61242.00 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੱਕ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਆਪਣਾ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਜ ਸਮੁੱਚੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਸਲ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 'ਤੇ ਉਹੀ ਵਿਆਜ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਐਸ. ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ, ਜੇ.

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਪੰਜਾਬ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਸਰਵਿਸ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੰਟਰਸੈਲੂਲਰ ਟਿਊਮਰ (ਕੋਰੋਨੋਫੋਬ ਐਡੀਨੋਮਾ) ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁੱਲ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ, 18 ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਪੂਰਬਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ, 10 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਕੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 'ਤੇ।

(2) ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸੰਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਜਨਵਰੀ ਅਤੇ ਫਰਵਰੀ, 1980 ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਰੋਪੜ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਥਾਨਕ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੋਸਟ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਐਕਸ-ਰੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਮੈਡੀਕਲ ਸਾਇੰਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇੰਟਰਸੈਲੂਲਰ ਟਿਊਮਰ (ਕੋਰੋਨੋਫੋਬ ਐਡੀਨੋਮਾ) ਕੈਟ ਸਕੈਨਿੰਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਪਰਾ-ਸੈਲੂਲਰ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ (ਕੋਰੋਨੋਫੋਬ ਐਡੀਨੋਮਾ) ਦੇ ਨਾਲ ਟਿਊਮਰ-ਇੰਟਰ-ਸੈਲੂਲਰ ਪੁੰਜ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਐਕਸ-ਰੇ ਅਤੇ ਕੈਟ ਸਕੈਨਿੰਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਰੋਪੜ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਕਨੀਕੀ ਮੁਹਾਰਤ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਿਹਤ ਪੰਜਾਬ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ। 17 ਮਾਰਚ, 1980 ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਰੰਸੀ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਕਸਦ.

(3) ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਟਿਊਟਰੀ ਗਲੈਂਡ 'ਤੇ ਟਿਊਮਰ ਅਗਾਊਂ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ, ਡਾਕਟਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਆਪ੍ਰੋਸ਼ਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਫਟਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਟਿਊਮਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਆਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਟਿਕ ਨਰਵ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਆਪਣੀ ਪੂਰਵ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਕੁੱਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਅਟੈਨਡੈਂਟ ਵਜੋਂ, ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਵਿੱਤ ਮੰਤਰਾਲੇ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੁਦਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ।

(4) ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਮੈਡੀਕਲ ਸਾਇੰਸਜ਼, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਿਊਰੋਲੋਜੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮਰੀਟਸ ਵਿਭਾਗ ਡਾ.

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਡਾ. EM ਹਾਊਸਪਿਅਨ ਤੋਂ ਇਲਾਜ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਡਾ. ਈ.ਐਮ. ਹਾਊਸਪਿਅਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਭਾਰਤੀ ਰਿਜ਼ਰਵ ਬੈਂਕ ਨੇ 16,000

ਡਾਲਰ (ਡਾਲਰ) ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰੁ. 1,29,760 ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪੈਨ-ਏਮ ਦੀਆਂ ਦੋ ਰਿਟਰਨ ਟਿਕਟਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਨੀਯਾਰਕ ਤੱਕ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀਆਂ। 18,314 ਹੈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇੰਟੈਂਸਿਵ ਕੇਅਰ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਇਨਡੋਰ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਹਰੀ ਮਰੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਇਲਾਜ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਕੱਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਦਵਾਈਆਂ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਇਸ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਰਾਹੀਂ) ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1) ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਉਕਤ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ।

(5) ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਸਕਾਰਸਡੇਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਮੈਨਹਟਨ (ਡਾਊਨ ਟਾਊਨ) ਦੀ ਗਲੀ ਨੰਬਰ 160 ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਟੈਕਸੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। , ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬ-ਵੇ (ਭੂਮੀਗਤ ਰੇਲਵੇ) ਦੁਆਰਾ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਦਾ ਦੋ-ਪੱਖੀ ਕਿਰਾਇਆ 4.10 ਡਾਲਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ, ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਇਹ 5.10 ਡਾਲਰ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਬਾਹਰੀ ਮਰੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਛੇ ਸਿੰਗਲ ਟ੍ਰਿਪਾਂ ਅਤੇ 35 ਦੋਹਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਟੈਕਸੀ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕੁੱਲ \$5 ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਉਕਤ ਰਕਮ ਦਾ ਦੁੱਗਣਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਛੇ ਸਿੰਗਲ ਸਫ਼ਰ ਅਤੇ 35 ਦੋਹਰੇ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 380 ਡਾਲਰ (3081 ਰੁਪਏ) ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰੇਲਵੇ ਟਿਕਟਾਂ ਮੀਜ਼ਲ bv ਰੇਲਵੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਫਾਲੋ-ਅੱਪ ਇਲਾਜ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 10 ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਰਹੇ। ਅੰਤਰਰਾਜੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪੇਡ ਗੈਸਟ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਟੈਨਮੈਂਟ ਲਈ ਹੋਟਲ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣਾ ਵਧੇਰੇ ਮਹਿੰਗਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਈ। 36,900 (\$ 4,5501 ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ।

(7) ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੁਸਤੈਦੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਹਵਾਈ ਮੇਲਾ, ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਆਦਿ ਦੇ ਇਤਫਾਕਿਕ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਵਹਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਚਿਤ ਸੀ।

ਜੋ ਕਿ ਰੁ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ 61,242 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

1. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦਾ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਵਾਪਸ ਕਰੋ
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੱਕ, — ਅਨੁਬੰਧਾਂ **ਰਾਹੀਂ**
P1 & P2. ਰੁ. 18.314-00
 2. ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿਖੇ ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ
ਇਲਾਜ, — ਅਨੇਕਚਰ P3 **ਦੁਆਰਾ** / \$203.10 ਰੁਪਏ 1,647-00
 3. ਇਲਾਜ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰੇਲ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ
, — ਅਨੇਕਚਰ P-4 **ਦੁਆਰਾ** / \$380 . ਰੁਪਏ 3.081-00
 4. ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਖਰਚੇ
ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿਖੇ, - **ਅਨੇਕਚਰ** ਪੀ-5, \$4550 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਰੁਪਏ। 36,900-00
 5. ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਰੋਪੜ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-IST ਤੱਕ ਦੇ ਕਾਰ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦਾ
ਖਰਚਾ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਦੂਜਾ (650 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਯਾਤਰਾ)। ਰੁ. 1300-00
- ਕੁੱਲ ਰੁ. 61,242-00

(8) ਪਟੀਸ਼ਨਰ, - ਮਿਤੀ 31 ਜੁਲਾਈ, 1980 ਦੇ ਪੱਤਰ **ਰਾਹੀਂ**, ਮਾਣਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, - 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1980 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 26932-ਗਜ਼ . ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, 10 ਨਵੰਬਰ, 1980 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਮਾਰ ਪਈ ਸੀ। ਮਾਣਯੋਗ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁੜ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਮਲਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 8 ਨਵੰਬਰ, 1982 ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿੰਨੀ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ - 9 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ **ਰਾਹੀਂ** / 1983 (ਅਨੇਕਚਰ P-9) ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਬਿੱਲ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ,

(9) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਿਊਜ਼ ਆਈਟਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ (ਉਸ ਸਮੇਂ) ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਡਾ. ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਕੋਰੋਨਰੀ ਐਜੀਓਪਲਾਸਟੀ/ਬਾਈ-ਪਾਸ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੀ.ਜੀ.ਆਈ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਪੀ.ਐਲ. ਰੁਪਏ ਦੀ

ਐਡਵਾਂਸ ਉਸ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦਾ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਸ਼ੋਰਾ ਸਿੰਘ, ਇੱਕ ਜੂਨੀਅਰ ਇੰਜਨ ਪ੍ਰਤੀ, ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ 1.25 ਲੱਖ; ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਚਿੱਟੀ ਨੂੰ ਰੁ. ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸਰਜਰੀ ਲਈ 1.41 ਲੱਖ ਪੰਜਾਬ ਕੋਡਰ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਆਈ.ਏ.ਐਸ. ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਐੱਚ. ਵੈਸ਼ਨਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਵੀ ਤਾਰੀਫ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਅਗਾਊਂ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਸਰਜਨ ਨੇ ਉਕਤ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸਰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਲੋੜ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਹਨ, - ਰਾਈਡ ਲੈਟਰ ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1985 (ਅਨੇਕਚਰ P-11)। ਉਪਰੋਕਤ ਮੌਕਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵੇ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਅਨੇਕਚਰ P-12)। ਸਾਲ 1985 ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ , ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਡੀ.ਪੀ. ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਚਟਾਨੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 11 ਮਾਰਚ, 1986 (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ-14) **ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ** ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੋਧਿਆ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ. ਉਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਅਸਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।— 25 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਪੱਤਰ **ਰਾਹੀਂ** । 1987. ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁੱਲ ਖਰਚੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਰਚੇ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ । ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 12 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਦਾ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿ 11 ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਆਇਓਨ ਲੈਂਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਕਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵ ਰੁਪਏ। 1,04.546 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਿਹਤ ਤੇ ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਰੀ ਝੰਡੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਬਿੱਲ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 5 ਮਈ ਨੂੰ ਵਿਡੀਓ ਪੱਤਰ 1991 (ਅਨੇਕਚਰ P-19), ਬਾਅਦ ਦਾ ਵਿਭਾਗ

Tara Singh Cheema v. State of Punjab etc. J61
(Per S. s. Garewal, J.)

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 27 ਸਤੰਬਰ, 1981 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਉਂਜਾਓ ਸਟੇਟ ਲਿਆਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੀਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਲਈ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਐਨ. ਵੈਸ਼ਨਵ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। The ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। 81,242.00 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੂਨ, 1980 ਤੋਂ ਅਸਲ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 18 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਲਗਭਗ 11 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ 'ਤੇ 18 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(10) ਆਈ.ਆਈ.ਟੀ., ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਸ) ਨਿਯਮ, 1940 ਅਤੇ - ਇਸ ਅਧੀਨ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 1,23,861.24 ਪੈਸੇ ਸਮੇਤ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਖਰਚੇ, ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਭਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 15 ਮਈ, 1991 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਤਿ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਢਿੱਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਅਸਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ 1,04,546 ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਪਸੀਯੋਗ ਰਕਮ ਦੀ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦੀ ਬਜਾਏ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੋਰ ਰਕਮ ਜੋੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ। 1,47,829.88 ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ 27 ਜੁਲਾਈ, 1987 ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਆਰ.ਐਲ.) / ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਆਪਣੇ ਮਿਤੀ 20 ਸਤੰਬਰ, 1988 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਅਸਲ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ,—ਵਿਆਪਕ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 26 ਸਤੰਬਰ, 1988 (ਅਨੈਕਚਰ R-2)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੁ. 15 ਮਈ, 1991 ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ 1,04,546.01 ਪੈਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਅਸਲ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਦੇਰੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦਾ ਕਾਰਨ ਖੁਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ/ਬਿਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅਧੂਰਾ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੋਧਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 18 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਰਾਹੀਂ 8 ਅਗਸਤ, 1980 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੈਕਸੀ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਖਰਚੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਯਮ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਸ) ਰੂਲਜ਼, 1940 ਅਤੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ) ਵਿੱਚ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਕਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਰਸਯੋਗ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 1,04,546 ਰੁਪਏ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਸਲ ਰਕਮ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਸੀਵਿਲ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਧੂਰਾ ਭਰਪਾਈ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸਤਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਸਲ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

Tara Singh Clieema v. State of Punjab etc. 3 1>3
(Per S. S. Garewal, J.)

(11) ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਰੋਪੜ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਾਲ 1980 ਵਿੱਚ ਆਇਰਨ ਇੰਟਰਸੈਲੂਲਰ ਟਿਊਮਰ (ਕੈਰੋਮੋਫੋਬ ਐਡੀਨੋਮਾ) ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਇਲਾਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਡਾਕਟਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਜਾਂ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ - ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਟੇਨ ਡੈਟ ਵੀ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ, ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟੋਟੋਟ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 'ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 1,04,510 ਰੁਪਏ । ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ 15 ਮਈ, 1991 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਸ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; 1940 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ।

(12) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹੁਣ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਹੈ। 61,242 ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ, ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। 18,314 ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੱਕ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਵਾਪਸੀ ਟਿਕਟ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ। ਟੈਕਸੀ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ਰ, ਇੱਕ ਰੋਪੜ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। . ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 3 ਮਾਰਚ, 1985 ਦੀ ਨਿਊਜ਼ ਆਈਟਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਐਡਵਾਂਸ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ) ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਲਈ 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਲਈ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਟੇਨ ਡੈਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੂਜੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਸ਼ੋਰਾ ਸਿੰਘ, ਜੇ.ਈ. ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ 1000 ਰੁਪਏ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ 1.25 ਲੱਖ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਈ ਚਿੱਟੀ ਨੂੰ ਰੁ. ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸਰਜਰੀ ਲਈ 1.44 ਲੱਖ, ਜਦਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕੇਡਰ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਆਈਏਐਸ ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਐਚ. ਵੈਸ਼ਨਵ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਗਾਊਂ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਸਰਜਨ ਨੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਜਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(13) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ ਪੈਰਾ ਨੰ. , ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਅਤੇ ਇਲਾਜ। ਸਮਾਚਾਰ ਆਈਟਮ (ਅਨੇਕਚਰ P-10) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ,

ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਉਸ ਨੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 31 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ PH ਵੈਸ਼ਨਵ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਬਾਈ-ਪਾਸ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਅਗਾਊਂ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਕੈਨੇਡਾ 'ਚ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਰਜਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ। ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਹਵਾਈ ਦੁਰਲੱਭ ਖਰਚੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(14) ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਮੈਡੀਕਲ ਅਟੈਂਡੈਂਸ) ਨਿਯਮ, 1940 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭਾਵੁਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਦਲੀਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭਾਵੁਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਸਮੇਤ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1,04,546.01 ਪੈਸੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਵਜੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਵਾਰਡਿੰਗ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਆਈਟਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਡਾਕਟਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਿਰਫ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਬਿੱਲ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ। 61,242 ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਯਾਤਰਾ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਖਰਚੇ

Tara Singh Cheema v. State of Punjab etc.
(Per S. S. Garewal, J.)

ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਭਾਰਤ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਯਾਤਰਾ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ. ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(15) ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਠੋਸ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ) ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।), ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀ PH ਵੈਸ਼ਨੋਵ, ਇੱਕ ਆਈਏਐਸ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਮੈਡੀਕਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ. ਪੰਜਾਬ, ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੋਸਟ ਆਪਰੇਟਿਵ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾਦਾਰ ਵਜੋਂ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਰੁਪਏ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। 61,242 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਖਰਚੇ ਗਏ ਸਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਪੀ ਐਚ ਵੈਸ਼ਨੋਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਈਏਐਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ, ਜੋ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਜਾਂ, ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੂਚੀਬੱਧ ਇਲਾਜ ਲਈ ਪੂਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(16) ਡਾ. ਪੀ.ਐਨ.ਚੁਟਾਨੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਕੱਲੇ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਡਾ. ਚੁਟਾਨੀ ਦਾ ਯੂ.ਐਸ.ਏ. ਵਿੱਚ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਾਰਟਰਡ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੁਫਤ ਸਹੂਲਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ , ਅਤੇ, ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਇਲਾਜ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਡਾ.ਚੁਟਾਨੀ ਦਾ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡਾ. ਚਿਤਾਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਰਚੇ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਸਫ਼ਰ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਲਈ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(17) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਰਾਜ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪਸ਼ੋਰਾ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਈ. ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1.25 ਲੱਖ ਜਦਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਕਾਸ ਵਧਾਵਨ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ 2,80,500 ਰੁਪਏ। ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 1,04,546.01 ਪੈਸੇ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। 61,242 ਯਾਤਰਾ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਲਈ, ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਨਾਥ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। PH ਵੈਸ਼ਨੇਵ, ਇੱਕ ਆਈਏਐਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ (ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ, ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਜ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ, ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

(18) ਜਵਾਬਦੇਹ-ਰਾਜ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਭਗ 13 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। 61,242 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਬਿੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਬਿੱਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਲਾਜ ਸੰਬੰਧੀ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵੀ ਲਗਭਗ 11 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਭਾਵ 15 ਮਈ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1991. ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਵਿਆਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ.,

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੋਬਾ